

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติฯ พ.ศ. ๒๕๑๐

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้มีหนังสือ ที่ สธ ๑๐๐๙/๑๕๖๙๓ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า คณะกรรมการยาขอหารือปัญหาข้อกฎหมายตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติฯ พ.ศ. ๒๕๑๐ ที่บัญญัติว่า “เมื่อปรากฏต่อผู้อนุญาตว่าผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน หรือในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ จะสั่งพักใช้ใบอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุดก็ได้” ซึ่งคณะกรรมการยาเห็นว่าในกรณีที่ผู้รับอนุญาตกระทำความผิดโดยเป็นโทษจำคุก ซึ่งต้องมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลนั้น ความในมาตรา ๙๕ ที่ว่า “...หรือในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาล...” มีปัญหาว่าจะออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตเมื่อใด โดยคณะกรรมการยาเห็นว่าอาจมีแนวทางการพักใช้ใบอนุญาตได้ ๕ แนวทาง ดังนี้

แนวทางที่หนึ่ง การเริ่มวันที่สั่งพักใช้ใบอนุญาตในวันที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาลและศาลประทับฟ้องไว้พิจารณา โดยผู้อนุญาตยังไม่ออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตจนกว่าจะใกล้ถึงขั้นตอนที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาล จึงเริ่มออกคำสั่ง

แนวทางที่สอง การเริ่มวันที่สั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่เริ่มดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรม คือ เริ่มวันที่สั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวน เพราะการลงโทษตามบทบัญญัตินี้มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แนวทางที่สาม การออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต โดยใช้ข้อความว่า “...ให้พักใช้ใบอนุญาต...เป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวันและในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลให้พักใช้ใบอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุด” โดยผู้อนุญาตออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตทันที ไม่รอเวลาใกล้ถึงขั้นตอนที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาล และในระหว่างที่ผู้รับอนุญาตถูกพักใช้ใบอนุญาตหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ศาลประทับฟ้องคดีไว้พิจารณาทำให้สามารถพักใช้ใบอนุญาตในระยะเวลาที่ยาวต่อเนื่องได้มากกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบวัน แต่การใช้ข้อความในการออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามแนวทางที่สาม ก็ไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าส่วนคดีจะถูกดำเนินการถึงขั้นตอนที่ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาภายในช่วงเวลา que ผู้รับอนุญาตถูกพักใช้ใบอนุญาตหนึ่งร้อยยี่สิบวันหรือไม่

แนวทางที่สี่ การออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต โดยใช้ข้อความและดำเนินการออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตทันทีเช่นเดียวกับแนวทางที่สาม และเมื่อศาลประทับฟ้องสำนวนคดีไว้พิจารณาหลังจากพ้นกำหนดเวลาพักใช้ใบอนุญาตหนึ่งร้อยยี่สิบวันแล้ว ผู้รับอนุญาตเปิดดำเนินการได้อีกครั้ง เพราะการพักใช้ใบอนุญาตสิ้นสุดลงแล้ว ให้ผู้อนุญาตมีหนังสือแจ้งเรื่องการพักใช้

ใบอนุญาตต่อเนื่องจากหนึ่งร้อยยี่สิบวันช่วงแรก อันเนื่องมาจากการที่ศาลประทับฟ้องคดีไว้พิจารณา โดยวันที่เริ่มพักใช้ใบอนุญาตต่อเนื่องคือวันที่ศาลประทับฟ้องคดีไว้พิจารณา

แนวทางที่ห้า การออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต โดยใช้ข้อความและดำเนินการออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตทันที กรณีเกิดเหตุการณ์ที่ศาลประทับฟ้องสำนวนคดีไว้พิจารณาหลังจากพ้นกำหนดเวลาพักใช้ใบอนุญาตหนึ่งร้อยยี่สิบวันแล้วเช่นเดียวกับแนวทางที่สี่ ให้ผู้อนุญาตเสนอเรื่องให้คณะกรรมการยาพิจารณาให้คำแนะนำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีกช่วงเวลาหนึ่ง โดยจัดเป็นระยะเวลาที่ต่อเนื่องจากหนึ่งร้อยยี่สิบวันช่วงแรก อันเนื่องมาจากการที่ศาลประทับฟ้องสำนวนคดีไว้พิจารณาหลังจากพ้นกำหนดเวลาพักใช้ใบอนุญาตหนึ่งร้อยยี่สิบวันแล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การให้คำแนะนำของคณะกรรมการยา รวมทั้งผู้อนุญาตใช้อำนาจในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นไปด้วยความถูกต้อง จึงขอหารือว่าในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาล คณะกรรมการยาและผู้อนุญาตจะต้องใช้อำนาจในการสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามบทบัญญัติมาตรา ๔๕ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา โดยมีผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า เมื่อพิจารณามาตรา ๔๕^๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐ ที่บัญญัติว่า เมื่อปรากฏต่อผู้อนุญาตว่าผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน หรือในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ จะสั่งพักใช้ใบอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุดก็ได้ เห็นได้ว่า เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจพิจารณาสั่งพักใช้ใบอนุญาตสำหรับการกระทำความผิดของผู้รับอนุญาตได้ในสองกรณี กรณีที่หนึ่ง คือ ในกรณีที่ปรากฏต่อผู้อนุญาตว่าผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติยาฯ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติยาฯ สามารถสั่งพักใช้ใบอนุญาตโดยมีกำหนดครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน กรณีที่สอง คือ ในกรณีที่มีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาฯ สามารถสั่งพักใช้ใบอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุดก็ได้ โดยกรณีที่สองนี้ ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการยาอาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตโดยมีระยะเวลาสั้นผลของคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตที่อาจยาวกว่าระยะเวลาสั้นผลของคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตในกรณีที่หนึ่ง โดยขึ้นอยู่กับว่าศาลจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดเมื่อใด

สำหรับความในมาตรา ๔๕ ที่ว่า “ในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้” จะเป็นวันใด ระหว่างวันที่เริ่มดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวน วันที่ยื่นฟ้องคดีต่อศาล หรือวันที่ยื่นฟ้องคดีต่อศาล และศาลประทับฟ้องไว้พิจารณา นั้น เห็นว่า การฟ้องคดีอาญาจะเริ่มต้นเมื่อพนักงานอัยการโจทก์

^๑ มาตรา ๔๕ เมื่อปรากฏต่อผู้อนุญาตว่าผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้โดยมีกำหนดครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน หรือในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ จะสั่งพักใช้ใบอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุดก็ได้

ผู้รับอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตต้องหยุดการผลิตยา การขายยา หรือการนำหรือส่งยาเข้ามาในราชอาณาจักร แล้วแต่กรณี และระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตนั้นจะขอรับใบอนุญาตใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ก็ไม่ได้

ได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจและเมื่อปรากฏว่าคดีมีมูลให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไป ซึ่งเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา^๒ และตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๖๑ เห็นชอบแนวทางในการดำเนินคดีของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ กรณีการดำเนินคดีอาญา เมื่อมีการกระทำความผิดทางอาญาต่อราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ ให้แจ้งความร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ไม่สมควรว่าจ้างทนายความยื่นฟ้องคดีอาญาต่อผู้กระทำความผิดเอง” ดังนั้น ในทางปฏิบัติ เมื่อสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาประสงค์จะดำเนินคดีอาญากับผู้รับอนุญาตซึ่งกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาฯ จึงไม่มีการว่าจ้างทนายความยื่นฟ้องคดีอาญา แต่ใช้วิธีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาล ด้วยเหตุนี้ ความในมาตรา ๙๕ ที่ว่า “ในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้” จึงเป็นวันที่ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาลแล้ว อันแสดงให้เห็นว่าการฟ้องคดีต่อศาลว่าผู้รับอนุญาตได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาฯ ได้เข้ามาอยู่ในอำนาจพิจารณาคดีของศาลแล้ว

สำหรับปัญหาว่าในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติยาฯ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติยาฯ และเป็นกรณีที่จะต้องมีการฟ้องผู้รับอนุญาตนั้นต่อศาล ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการยาจะสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติยาฯ อย่างไร เพื่อให้การออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว นั้น เห็นว่า โดยที่คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕^๔

^๒มาตรา ๑๕๗ การฟ้องคดีอาญาให้ยื่นฟ้องต่อศาลใดศาลหนึ่งที่มีอำนาจตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๖๒ ถ้าฟ้องถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้ศาลจัดการสั่งต่อไป

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ในคดีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๑๖๗ ถ้าปรากฏว่าคดีมีมูล ให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไปเฉพาะกระหังที่มีมูล ถ้าคดีไม่มีมูล ให้พิพากษายกฟ้อง

คำสั่งของศาลที่ว่าคดีมีมูลให้แสดงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายพร้อมเหตุผลประกอบตามสมควรด้วย

“หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๓/ว ๓๑๒ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ เรื่อง แนวทางในการดำเนินคดีของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ และแนวทางในการดำเนินคดีในศาลปกครอง กรณีคณะรัฐมนตรี รมว.สาธารณสุข รองนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีถูกฟ้องคดีในศาลปกครอง

“โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

“มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า

(๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคล ในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล (มีต่อหน้าถัดไป)

แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่มีผลกระทบต่อสิทธิของผู้รับอนุญาต เนื่องจากผู้รับอนุญาตซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตต้องหยุดการผลิตยา การขายยา หรือการนำหรือส่งยาเข้ามาในราชอาณาจักร แล้วแต่กรณี และระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตใด ๆ ตามพระราชบัญญัติยาฯ อีกไม่ได้ ซึ่งเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๕^๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติยาฯ โดยการออกคำสั่งทางปกครองนั้น เจ้าหน้าที่อาจกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ได้เท่าที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เว้นแต่กฎหมายจะกำหนดข้อจำกัดดุลพินิจเป็นอย่างอื่น ซึ่งเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๙^๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ และโดยที่ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามคำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาว่า ในทางปฏิบัติ กรณีที่ปรากฏว่าผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติยาฯ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติยาฯ และเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาจะแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้รับอนุญาตควบคู่ไปกับการเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการยาเพื่อให้คำแนะนำในการออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต ด้วยเหตุนี้ กรณีที่คณะกรรมการยาเห็นว่า ความผิดตามพระราชบัญญัติยาฯ ที่ผู้รับอนุญาตได้กระทำนั้น ได้มีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้รับอนุญาตแล้ว และหากมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลภายในระยะเวลาการพักใช้ใบอนุญาตไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ก็มีความจำเป็นและเหมาะสมแก่กรณีที่จะสั่งพักใช้ใบอนุญาตของผู้รับอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุด ทั้งนี้ เพื่อเป็นมาตรการทางปกครองในการลงโทษผู้รับอนุญาต รวมทั้งเป็นการระงับยับยั้งและป้องกันมิให้ผู้รับอนุญาตดำเนินการตามใบอนุญาตและเกิดความเสียหายแก่ผู้ใช้ยา อันเป็นการคุ้มครองความปลอดภัยและสวัสดิภาพของประชาชน ผู้อนุญาตโดยคำแนะนำของคณะกรรมการยาอาจออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตโดยกำหนดเป็นเงื่อนไขว่า “ให้พักใช้ใบอนุญาตเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันและในกรณีมีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาฯ ภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้พักใช้ใบอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุดได้” ซึ่งภายหลังหากปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาลและศาลประทับฟ้องไว้พิจารณา

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๕)

ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ

(๒) การอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

ฯลฯ

ฯลฯ

^๖โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๗มาตรา ๓๙ การออกคำสั่งทางปกครองเจ้าหน้าที่อาจกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ได้เท่าที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เว้นแต่กฎหมายจะกำหนดข้อจำกัดดุลพินิจเป็นอย่างอื่น

การกำหนดเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึงการกำหนดเงื่อนไขในกรณีดังต่อไปนี้ตามความเหมาะสมแก่กรณีด้วย

(๑) การกำหนดให้สิทธิหรือภาระหน้าที่เริ่มมีผลหรือสิ้นสุด ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง

(๒) การกำหนดให้การเริ่มมีผลหรือสิ้นสุดของสิทธิหรือภาระหน้าที่ต้องขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอน

(๓) ข้อสงวนสิทธิที่จะยกเลิกคำสั่งทางปกครอง

(๔) การกำหนดให้ผู้ได้รับประโยชน์ต้องกระทำหรืองดเว้นกระทำหรือต้องมีภาระหน้าที่หรือยอมรับภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบบางประการ หรือการกำหนดข้อความในการจัดให้มี เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มข้อกำหนดดังกล่าว

ในระหว่างที่ผู้รับอนุญาตถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามคำสั่งดังกล่าวแล้ว ก็จะทำให้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตบรรลุผล สามารถพักใช้ใบอนุญาตได้ยาวต่อเนื่องไปจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด

อย่างไรก็ดี หากภายหลังปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้มีการฟ้องผู้รับอนุญาตต่อศาล และศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาหลังจากพ้นกำหนดเวลาการพักใช้ใบอนุญาตตามคำสั่งดังกล่าวแล้ว ถือเป็นกรณีที่เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตไม่บรรลุผล โดยผู้รับอนุญาตกลับมาดำเนินกิจการตามใบอนุญาตได้อีกครั้ง เนื่องจากการพักใช้ใบอนุญาตโดยมีกำหนดเวลาไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ได้สิ้นสุดลงแล้ว ในกรณีนี้ หากผู้อนุญาตเห็นเป็นการสมควรที่จะสั่งพักใช้ใบอนุญาตของผู้รับอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุด ผู้อนุญาตก็ต้องเสนอเรื่องให้คณะกรรมการยาให้คำแนะนำในการออกคำสั่งพักใช้ใบอนุญาต เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การสั่งพักใช้ใบอนุญาตที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๕^๔ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๑๐^๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติยาฯ และเพื่อที่คณะกรรมการยาจะได้พิจารณาว่ามีความจำเป็นและเหมาะสมแก่กรณีหรือไม่ที่จะสั่งพักใช้ใบอนุญาตของผู้รับอนุญาตไว้รอคำพิพากษาอันถึงที่สุด

(นายปกรณ์ นิลประพันธ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๖๕

^๔โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๕มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีหน้าที่ให้คำแนะนำหรือความเห็นในเรื่องต่อไปนี้

๑. การ

๒. การ

(๒) การพักใช้ใบอนุญาต การเพิกถอนใบอนุญาตหรือการเพิกถอนทะเบียนตำรับยา

๑. การ

๒. การ